

Любов Купцова

МАЙКА і СМУГАСТИК

намалювала **Женя Миронюк**

Видавництво Старого Лева
Львів – 2017

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)
К 92

Ця невеличка пригодницька повість про двох друзів — кота Смугастика та дику руду білочку Майку. Їм ніколи не буває нудно, адже довкола стільки див! Чи не диво, що волохата гусинь перетворюється на яскравого метелика? Чи не диво, що зайчик Вухань «захворів на вірші»? А чому синьокрила бабка вважає, що винайденням вертольота люди завдячують їй? Саме час про це дізнатися!

Любов Купцова © текст, 2017
Женя Миرونюк © художнє оформлення, 2017
Видавництво Старого Лева © 2017

ISBN 978-617-679-428-8

ЗНАЙОМСТВО

Яскравий промінь ранкового сонця впав на ялинову гілку і по ній ковзнув у дупло. Білка, яку всі в парку називали Майкою, солодко потягнулася і розплющила очі.

— От же ж розтелепа, — покартала себе. — Забула зачинити на ніч двері!

Тоді визирнула назовні й мовила:

— Здається, жодної небезпеки. Ну що ж — тоді зарядка!

І вона заходилася розмахувати лапками, наче млиновими лопатями, присідати, підстрибувати. Потім дістала з полочки кругле дзеркальце, дерев'яний гребінець і взялася чепуритися. Спочатку Майка розчесала китички на вушках, потім — рудий пухнастий хвіст. Тоді уважно роздивилася себе в дзеркальці і вдоволено зазначила:

— Красуня! А тепер — час перекусити!

Та щойно вона увігнула гострі зуби в шишку, як знизу почулися злісне шипіння й голосний гавкіт.

— Ого, схоже, щось трапалося, — білка зацікавлено визирнула з дупла.

І саме вчасно. На галявину вилетів скуйовджений смугастий кіт. Його наздоганяв такий же скуйовджений пес.

— Негідник! — гарчав він. — Малий злодійчук! Обкрадати мою господиню? Ну нічого, зараз ти за це дістанеш!

— Няв, друзяко, — відгукнувся кіт на бігу. — Не вже тобі шкода якогось шматочка ковбаси для кота, що вмирає з голоду?

— Ти скоро в мою будку не влізеш, товстопузий! — гарикнув пес і клацнув зубиськами в якомусь сантиметрі від котячого хвоста.

— Це я з голоду пухну! — жалібно заскиглив кіт.

— Гав! Брехня!

Пес зробив величезний стрибок, збив кота з ніг і притиснув до землі.

— Лежачого не б'ють! — нестямно заволав кіт.

— Чути нічого не... — почав було пес, проте в повітрі промайнула ялинова шишка і влучила прямісінько псові у ніс.

— Ау-у-у! — залентував той із несподіванки.

Кіт скористався нагодою і, не роздумуючи, рвонув на дерево. За мить він уже сидів поруч із Майкою і тремтів.

— Не тремти, — сказала йому білка, — бо ще вся глиця осиплеться!

— Я не ч-через-з пса! — заїкаючись, відповів кіт. — Я висоти боюся!

— Ти ж кіт!

— Ну, так... — неохоче погодився він і тут же запитав із викликом: — А що, коти — не люди, чи що?

— Взагалі-то, ні... — поміркувавши, відповіла білка.

Кіт вирішив перевести мову на інше.

— Це ти його шишкою? — поцікавився він.

— Угу! — зізналася білка.

— Дякую! Ти мене врятувала!

— Теж мені, котячі люб'язності! Я не для тебе старалася! — фиркнула Майка. Зауваживши здивований погляд кота, додала: — Цікаво було, чи влучу з такої висоти в ціль.

ЗАПРОШЕННЯ

Наступного ранку Майка прокинулася від співу:

*Рано сонечко встає.
В нього справ багато є:
Покупається у річці,
Пострибає по травичці.*

— Давно зійшло твоє сонце! Ти чого репетуєш на весь парк? — розсердилася Майка, визираючи з дупла. — А, це ти?

— Я думав, тобі сподобається, — знітився Смугастик.

— Врятувала на свою голову! — незадоволено пробурмотіла Майка. — Чого тобі, трубадуре?

— Це ти мене зараз похвалила чи...

— Похвалила. Ну?

— Майко, запрошую тебе в гості.

— Мене? У гості? Коли? — білка розхвилювалася, адже її ще ніколи не запрошували в гості.

— Зараз!

— Ні, я так відразу не можу! — твердо відмовилася Майка.

— Чому? — здивувався Смугастик.

Пес злісно прогарчав:

— Ну, р-р-р-р-руда, попадись-но мені! Роздеру-у-у-у-у!

— Дострибни спочатку! — порадила йому Майка.

— Бровко насправді добрий, — несподівано запевнив кіт, проводжаючи поглядом пса.

— Ага, я так і подумала, коли він тобі вуса збирався видерти.

— Він порядок любить, — пояснив кіт і, глянувши на Майку, запитав: — А ти, схоже, білка?

— Ні, лисиця!

— Не смішно! — образився кіт.

— Та білка я, білка! Майкою звать!

— Смугастик! — відрекомендувався кіт.

— Гаразд, аудієнція закінчена!

— Ау... що закінчене? — не зрозумів Смугастик.

— Темнота! Прийом закінчено! Додому йди! — пояснила Майка і зчезла поміж гілок.

Смугастик завагався. Він дуже боявся спускати-ся з такої висоти. Але й допустити, щоб нова знайома глузувала з нього, теж не міг. Зітхнувши, кіт повільно поліз вниз.

У ГОСТЯХ

- Треба себе до ладу привести!
- Тоді я тебе почекаю тут унизу.
- Смугастик улігся у тіні шипшини й позіхнув.
- Чекаєш? – продзижчав над вухом джміль.
- Чекаю.
- Жжжжжжжарко!
- Жарко, – погодився кіт.

Джміль став рости й рости, всією своєю вагою навалюючись на груди Смугастика. Тільки це був уже не джміль, а Бровко. Він клацав гострими зуби-ськами і гарчав:

– Рроззззздеррррру!

Кіт здригнувся і розплющив очі. Десь за парком гуркотів автомобіль. А перед ним сиділа руденька Майка. Пухнасті кінчики її вушок були ретельно причесані і прикрашені рожевими бантами.

– Я готова!

Смугастик жив у великому будинку поруч із парком. Кватирка на другому поверсі була відчинена.

– Лізь за мною! – наказав Смугастик.

Вчепившись кігтями в стовбур крилатої яблуні, він став обережно підніматися вгору. Майка – слідом. Діставшись до верхньої гілки, Смугастик стрибнув, але не дуже вдало: передніми лапами він зачепився за поручні балкона, а задні залишилися на гілці.

– Чудовий місток! – вигукнула Майка, пробігши по котячій спині. – Спасибі, ти – справжній джентльмен!

– На здоров'я! – буркнув Смугастик і тут же нявкнув з переляку. Його задні лапи зірвалися з гілки і повисли в повітрі. Майка схопила кота за загривок і затягла на балкон.

– Ласкаво просимо! – переводячи подих, сказав Смугастик.

– Оце так дупло! – захоплено вигукнула Майка, опинившись у квартирі. – Це все твоє?

– Моє! – скромно зауважив Смугастик. – Господарі в гості поїхали. Їсти будеш?

— Буду! — миттю погодилася Майка. — Якраз не встигла поснідати.

— Моя їжа — твоя їжа! — вказав на миску кіт.

— А що це?

— «Віскас»! — промуркотів Смугастик.

Майка, схопивши коричневу гранулу, швидко запхала її до рота. І так само швидко сплюнула.

— Тьху! Яка гидота!

Смугастик винувато подивився на гостю.

— А що ви, білки, їсте?

— Гриби або ягоди. Коли зовсім їсти нічого, можемо ящіркою поласувати. Але найбільше я люблю шишки і горіхи!

— Шишок у нас точно немає.

— Це погано, — засмутилася Майка.

— А ось горіхи, мабуть, знайдуться! Ану, зазирни в кошик на отій полиці.

Запустивши лапу в кошик, білка витягла з нього один горіх, другий... Звісивши з полиці задні лапи, заходилася гризти горішки. Смугастик ледь встигав ухилятися від шкарлупок. Враз Майка збагнула, що бенкетувати наодинці негарно.

— Будеш? — простягаючи горішок Смугастика, поцікавилася вона.

Кіт заперечливо похитав головою.

— Мені більше до вподоби «Віскас».

— Ну як знаєш! — зауважила гостя. Вона розлущила ще один горіх, а тоді заходилася витирати вуса.

— Наїлася? — запитав Смугастик.

— Не зовсім, — зізналася білка і зістрибнула з полиці. — Адже ми, білки, думаємо і про запас.

— Ага, — кивнув Смугастик і запропонував: — Тоді, може, вип'ємо чаю з цукерками?!

— З цукерками? А що це таке?

— Тобі сподобається! — запевнив Смугастик гостю. — Спочатку потрібно зняти фантик. Так само як шкаралупу з горіха.

— Зрозуміла: фантики не їдять!

— Правильно, а те, що всередині, — смакота. Але, на жаль, не для котів.

Майка схопила цукерку і, не забувши розгорнути, миттю засунула до рота.

— Всередині горіх! — радісно вигукнула вона. — Чудово!

Коли цукерки закінчилися, кіт оголосив:

— А зараз — циркова програма! Перед вами виступає Смугастик!

І він почав із голосним нявкотом стрибати то вгору, то вниз, то вбік, то задом допереду. А оскільки підлога була гладенька, то ката так заносило, що він, зрештою, не втримався і втелющився в купку

ВИГНАННЯ

шкаралупок і фантиків. Ті розлетілися навсібіч, як налякані метелики. Одна зі шкаралупок мало не влучила Майці в лоб.

— Ой! — скрикнула вона і стрибнула на диван.

Проте Смугастик на те не зважав. Йому на хвіст опустився синій лискучий фантик. Смугастик злетів у повітря, а тоді став носитися по колу, аж доки йому в голові не запаморочилося. Якийсь час він віддихувався біля дивана. Нараз його погляд спинився на кошику, що стояв під столом. Із нього визирали клубки кольорового прядива.

— А тепер — частина друга, — підхопившись, знову заволав він. — Всесвітньо відомий артист Смугастик зі своїми дресированими мишами!

Він вдарив лапами по кошику — і звідти викотилися кольорові клубки. Кіт почав підкидати їх у повітря і ловити на льоту. Незабаром нитки зачепилися за котячі пазурі, щільно обвивши передні лапи. Смугастик не втримався і знову гепнувся на підлогу.

Майка реготала від душі і весело плескала у долоні.

— Немає нічого кращого, ніж ходити в гості! — сказала вона, прощаючись.

А втомлений Смугастик улігся на дивані і заснув.

Скрегіт ключа в замковій щілині порушив солов'ячий сон Смугастика.

— Та що ж тут сталося?! — долинув чоловічий голос із кухні.

Господар повернувся! Саме час ховатися! Смугастик заповз під комод.

— Якесь побоїще! — сердито вигукнув Іван Васильович.

Що таке «побоїще», Смугастик не знав, але зловісні нотки в голосі господаря вловив.

— Вандал, а не кіт! Навіщо ми тримаємо тебе у квартирі?

Смугастик ніколи не замислювався над цим питанням. Зараз його непокоїла тільки відсутність Марії Петрівни. Хто-хто, а господиня захистила б свого улюбленця! Бо вважала його своїм рятівником. Якось навесні у неї так розболілося горло, що вона не могла заснути. А коли їй усе ж таки це вдалося, Смугастик цілу ніч зігрівав господиню, примостившись у неї на грудях. Під ранок горло боліти перестало. Про це Марія Петрівна розповідала всім своїм знайомим.

А от господар Смугастика недолюбував. Вважав шкідником. Чи не тому, що Смугастик якимось

ненавмисне скинув на підлогу його улюблений смартфон?

— Виходь, негіднику! — зажадав Іван Васильович. — Виходь, кому кажу?!

Прищуливши вуха, Смугастик виліз з-під комода. Він не наважувався підняти очі на господаря. Хоча, коли по правді, особливої вини за собою не відчував.

— Няв, — почав було він, але тут господар наступив на фантик, послизнувся і ледь не впав. І це його розлютило так, що аж вуха почервоніли.

— Геть! — вказуючи пальцем на двері, закричав Іван Васильович. — І щоб я тебе більше не бачив!

А що Смугастик виходити не поспішав, то господар схопив його за шкірку і викинув з квартири.

Двері зачинилися. На вулиці було темно і страшно.

— Був домашнім — став бездомним! — пробурчав Смугастик. — Куди йти? Може, до Бровка?

Але, згадавши, чим закінчилася їхня остання зустріч, кіт передумав. Видершись на грубезну гілку дерева, він уместився на ній і задрімав.

ВІВСЯНКА

Не надто весело — ночувати на вулиці. Смугастик розгледівся довкола: Бровка поблизу не було. Куди тепер іти? Знайоме подвір'я видалося чужим. Здавалося, з кожної щілини на kota витріщалася пара хижих очей. Може, заночувати на дереві? Але Смугастик боявся висоти. З дерева впадеш — кісток не збереш!

Він нерішуче попрямував до парку, який починався одразу біля їхнього двору. Там, у кущах, можна сховатися від зайвих очей. Розсунувши гілки ліщини, кіт побачив капелюх. Так-так, звичайнісінький чоловічий капелюх.

Удома він іноді спав у старому картузі господаря, незважаючи на його буркотіння. Щасливі то часи були! Але в капелюсі, мабуть, іще м'якше, ніж у картузі. Кращого місця для ночівлі не знайдеш!

Кіт обережно підступився до капелюха.

— Тобі чого? — раптом почувся владний голос.

Смугастик злякано припав до землі. Капелюха, що вміє розмовляти, він досі не зустрічав.

— Добрий вечір! — чемно привітався кіт, адже був гарно вихований.

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
книги.